SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 231/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [redacted], zastúpenej advokátom JUDr. Františkom Vavračom, Horná 51, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 53/2013 z 29. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [redacted] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2014 doručená sťažnosť [redacted] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 53/2013 z 29. januára 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením z 19. júla 2000 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka [redacted] (ďalej aj „úpadca“), a sťažovateľka bola ustanovená za správkyňu konkurznej podstaty.

V predmetnom konkurze Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 46-24 K 269/1998-469 zo 7. apríla 2006 schválil konečnú správu a vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu. Sťažovateľka proti tomuto uzneseniu podala odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Obo 142/2006 z 23. mája 2006 tak, že uznesenie krajského súdu potvrdil.

Následne krajský súd vydal rozvrhové uznesenie a po jeho splnení uznesením č. k. 46-24 K 269/1998-563 z 12. januára 2007 rozhodol o zrušení konkurzu a zbavení sťažovateľky funkcie správkyne konkurznej podstaty.

Na základe podnetu sťažovateľky podal generálny prokurátor Slovenskej republiky proti uzneseniu o schválení konečnej správy a vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu mimoriadne dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 1 M ObdoV 6/2007-583 z 26. októbra 2009 tak, že ho zamietol.

Na základe sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhodol ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 243/2010 z 26. januára 2011 tak, že vyslovil porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 26. októbra 2009. Predmetným nálezom ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu z 26. októbra 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 M ObdoV 4/2011 z 28. júla 2011 tak, že zrušil uznesenie najvyššieho súdu z 23. mája 2006 a tiež uznesenie krajského súdu zo 7. apríla 2006.

Následne rozhodol krajský súd uznesením č. k. 46-24 K 269/1998-Že-637 zo 4. októbra 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. novembra 2012 v spojení s opravným uznesením č. k. 46-24 K 269/1998-Že-642 zo 7. novembra 2012, ktoré

nadobudlo právoplatnosť 27. novembra 2012. Týmto uznesením krajský súd rozhodol v časti o odmene správkyne konkurznej podstaty tak, že pôvodnú odmenu vo výške 15 319,76 € zvýšil na 39 388,22 €.

Na tomto základe sťažovateľka podnetom z 27. augusta 2013 navrhla, aby krajský súd vydal nové rozvrhové uznesenie, keďže uznesenie zo 7. apríla 2006 bolo zrušené, čím malo dôjsť podľa sťažovateľky aj k strate účinnosti pôvodného rozvrhového uznesenia č. k. 46-24 K 269/98-522 zo 16. októbra 2006 v spojení s uznesením č. k. 46-24 K 269/1998-533 z 26. decembra 2006.

Krajský súd rozhodol uznesením č. k. 46-24 K 269/1998-Že-652 z 27. novembra 2013 tak, že konanie zastavil z dôvodu, že úpadca bol k 28. augustu 2012 ex offo vymazaný z obchodného registra v dôsledku právoplatného uznesenia krajského súdu č. k. 46-24 K 269/1998-563 z 12. januára 2007 o zrušení konkurzu a zbavení správkyne funkcie, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22. februára 2007.

Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 29. januára 2014 tak, že uznesenie krajského súdu z 27. novembra 2013 potvrdil.

Sťažovateľka poukazuje na to, že k výmazu úpadcu z obchodného registra došlo v rozpore so zákonom. V tejto súvislosti uvádza:

«Znamená to, že bol subjekt vymazaný v rozpore s podmienkami zákona na základe právnej skutočnosti, ktorou je zrušenie konkurzu z 12. 01. 2007, hoci novou právotvornou skutočnosťou brániacou výmazu bolo rozhodnutie vo veci tohto konkurzu, a to schválenie konečnej správy a vyúčtovania odmeny a výdavkov správcu. Toto bolo opomenuté, nebolo to brané do úvahy a fakticky bol vymazaný subjekt, u ktorého neboli ukončené zákonom stanovené právne postupy, lebo išlo o „živý subjekt“. Odvolací súd si mal objasniť ako otázku predbežnú tú skutočnosť, či výmaz úpadcu z obchodného registra mohol byť vykonaný na základe rozhodnutia o zrušení konkurzu zo dňa 22. 02. 2007, ktorý sa dostal do rozporu s novým uznesením o schválení konečnej správy a vyúčtovania odmeny a

výdavkov správcu... Nesprávny úradný postup súdu pri výmaze bol založený len na formálnej existencii právoplatného rozhodnutia zo dňa 22. 02. 2007 o zrušení konkurzu, čo je však v rozpore s existenciou uznesenia o schválení konečnej správy a vyúčtovania odmeny a výdavkov správcu.»

Sťažovateľka tiež poukazuje na to, že konajúce súdy nerešpektovali vzťah uznesenia o schválení konečnej správy a vyúčtovania odmeny správcu podľa § 29 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) a rozvrhovým uznesením podľa § 30 zákona o konkurze. Podľa sťažovateľky táto *„spojitosť je spojitosťou funkčnou (účelovou), lebo na uznesenie o schválení konečnej správy a vyúčtovania odmeny a výdavkov správcu čo do rozsahu príjmov, ich členenia, určenia odmeny správcu a určenia sumy na rozdelenie musí toto uznesenie korešpondovať (byť súladné) s rozvrhovým uznesením, teda rozvrhom určenia konkrétnych súm pre tých konkurzných veriteľov, na ktorých sa podľa zákona tento rozvrh vzťahuje“.*

Podľa sťažovateľky konanie o vydanie rozvrhového uznesenia podľa § 30 zákona o konkurze súd začína bez návrhu (ex offo). V tejto súvislosti ďalej uvádza:

«Ide tu jednoznačne o prípad konania „bez návrhu“ podľa § 94 ods. 1 O. s. p... Domnievame sa, že ak sa zmenia právne pomery vzťahu rozhodnutia o schválení konečnej správy a vyúčtovania odmeny a výdavkov správcu a rozvrhového rozhodnutia súd musí na túto skutočnosť reagovať vydaním nového rozvrhového rozhodnutia, lebo v materiálnom zmysle spúšťačom odstránenia právoplatnosti rozvrhového rozhodnutia je práve nové rozhodnutie o schválení konečnej správy a vyúčtovania odmeny a výdavkov správcu, keď právoplatnosť v materiálnom zmysle bola odstránená v dôsledku mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania), ktoré reagovalo na nález ústavného súdu, ktorý zrušil pôvodné dovolacie rozhodnutie pre porušenie mojich základných práv...

... išlo o typický prípad vecne nesprávneho rozhodnutia, keď sa vykonal výmaz subjektu (dňa 28. 08. 2012) na základe právnej skutočnosti zrušenia konkurzu (dňa 12. 01. 2007), kde nebolo brané do úvahy, že konkurzné konanie je otvorené v dôsledku nového uznesenia o schválení konečnej správy a vyúčtovania odmeny a výdavkov správcu. Z hľadiska aplikácie princípu materiálneho poňatia štátu ako ho deklaruje Ústava SR musia

byť do úvahy brané také skutočnosti, ktoré odôvodňujú vecnú súvislosť rozhodujúcich skutočností majúcich dopad na právne posúdenie hmotnoprávnych vzťahov. Tieto boli ignorované a napadnuté odvolacie rozhodnutie NS SR arbitrárnym spôsobom vychádzalo z úzko procesných pravidiel nerešpektujúc tieto hmotnoprávne vzťahy... toto rozhodnutie malo byť takou právnou skutočnosťou, ktorá odníme účinky rozvrhovému uzneseniu a uzneseniu o zrušení konkurzu, lebo tieto sú nie len skutkovo ale najme právne od neho závislé a musia naň nadväzovať. Bez takejto nadväznosti nefunguje v tejto súvislosti materiálne poňatie štátu a nadradenými sa stávajú také procesné rozhodnutia, ktoré sú nekompatibilné a takto arbitrárne posudzované, sú s týmto poňatím v rozpore a vytvárajú „absurdnú situáciu", keď nie je rešpektovaný názor ústavného súdu pri zistení závažného porušenia mojich základných práv a tento názor nenašiel ochranu pri formalisticky posudzovanej spojitosti akéhosi „dielčieho nevykonateľného rozhodnutia", hoci išlo o riadne právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré zmenilo doterajšie právne pomery pôvodného súladu uznesenia o schválení konečnej správy a vyúčtovania odmeny a výdavkov správcu a rozvrhového uznesenia tak, že nové uznesenie o schválení konečnej správy a vyúčtovania odmeny a výdavkov správcu sa dostalo do zásadného rozporu s pôvodným rozvrhovým uznesením, kde moja zákonná odmena je vo výške 39 388,22 € namiesto pôvodnej vo výške 15 319,76 €. Takto nesúladné dva rozhodnutia nemôžu popri sebe existovať, lebo ich disfunkcia je ťažkou vadou konkurzného konania a táto vada má za následok porušenie mojich práv. V tomto konkurznom konaní musia byť dané do súladu tieto dva rozhodnutia, lebo inak prestáva byť funkčný účel konkurzného konania ako celku, keď jeho jednotlivé štádiá na seba nenadväzujú.»

Na tomto základe sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením spis. zn.: 5 Obo 53/2013 zo dňa 29. januára 2014 porušil základné právo sťažovateľky... vlastniť majetok a základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. ... právo... na spravodlivý proces (na spravodlivé súdne konanie) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

... Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn.: 5 Obo 53/2013 zo dňa 29. januára 2014 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

... Sťažovateľke... priznáva náhradu trov právneho zastupovania v sume 284,08 €..., ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Najvyšší súd ako odvolací súd napadnutým uznesením z 29. januára 2014 potvrdil uznesenie krajského súdu z 27. novembra 2013, ktorým tento zastavil konanie. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na § 66e zákona o konkurze a § 103 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a uviedol tieto právne závery:

„Odvolací súd konštatoval, že na základe ústavnej sťažnosti žiadateľky, ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 243/2010-28 z 26. januára 2011 zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M ObdoV 6/2007 z 26. októbra 2009, ktorým mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietol a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôsledku nálezu ústavného súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 1M ObdoV 4/2011 dňa 28. júla 2011 zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. mája 2006, č. k. 6 Obo 142/2006-483, ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa č. k. 46-24 K 269/98-469 zo 7. apríla 2006 a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vyššie uvedené rozhodnutia ústavného súdu a najvyššieho súdu mali za následok zrušenie dielčieho

rozhodnutia vydaného v konkurznom konaní, a to uznesenie, ktorým bola schválená konečná správa o speňažení majetku z podstaty a vyúčtovanie odmeny a výdavkov správkyne. Toto rozhodnutie bolo zrušené v konaní, ktoré však už bolo de iure skončené, ale pritom nebolo zrušené rozhodnutie, ktorým sa konkurzné konanie končí, t. j. uznesenie o zrušení konkurzu. Ako dôsledok rozhodnutia ústavného súdu a najvyššieho súdu, konkurzný súd ako súd prvého stupňa vydal uznesenie č. k. 46-24 K 269/98-Že-637 dňa 4. októbra 2012. Týmto rozhodnutím priznal správcovi konkurznej podstaty odmenu v zmysle rozhodnutia ústavného súdu. V predmetnej veci teda došlo k vydaniu dielčieho rozhodnutia, týkajúceho sa odmeny správcu konkurznej podstaty na základe rozhodnutia ústavného súdu, ale toto rozhodnutie sa stalo nevykonateľné, keďže konkurzné konanie bolo skončené uznesením č. k. 46-24 K 269/98-563 z 12. januára 2007 (zrušený konkurz).

Odvolací súd poukazuje na konanie správkyne konkurznej podstaty - táto nepodala odvolanie proti rozvrhovému uzneseniu č. k. 46-24 K 269/98-522 zo 16. októbra 2006 v spojení s opravným uznesením č. k. 46-24 K 269/98-533 z 26. októbra 2006. V prípade spornosti o výške odmeny správcu konkurznej podstaty, bolo bežné, že správkyňa konkurznej podstaty navrhla súdu rozdelenie výťažku zo speňaženej konkurznej podstaty čiastkovým rozvrhovým uznesením tak, že sporná suma, týkajúca sa odmeny správcu konkurznej podstaty by sa nerozdelila až do rozhodnutia ústavného súdu. Odvolací súd taktiež poukazuje na konanie správkyne konkurznej podstaty, ktorá nepodala odvolanie ani proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zrušení konkurzu č. k. 46-24 K 269/98-563 z 12. januára 2007. K zrušeniu konkurzu dochádza splnením rozvrhového uznesenia. Ide o taký stav, kedy sú všetky peňažné prostriedky určené podľa rozvrhu na uspokojenie veriteľov správcom reálne veriteľom vydané. Vydanie nového rozvrhového uznesenia, ako to navrhla bývala správkyňa konkurznej podstaty, súd ani nemohol vydať, keďže by tu nebol ani správca konkurznej podstaty, ktorý by ho vykonal. Správca konkurznej podstaty bol právoplatne odvolaný rozhodnutím súdu prvého stupňa o zrušení konkurzu po splnení rozvrhového uznesenia. Vydanie nového rozvrhového uznesenia by však malo za následok aj poškodzovanie všetkých účastníkov konkurzu a bol by v rozpore s účelom zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb., ktorým sa predmetný konkurz riadil, a to § 1 ods. 1 − účelom tohto zákona a cieľom konkurzu - § 2 ods. 2. Je nesporné, že správcovi konkurznej podstaty má nárok na odmenu a na náhradu hotových výdavkov, pričom nároky

správcu sa uspokojujú z konkurznej podstaty. Vyúčtovanie odmeny a nákladov vykoná správca v konečnej správe a ak nie je pri zrušení konkurzu (§ 8 ods. 3 ZKV). Zákon teda umožňuje vyúčtovanie len v dvoch okamžikoch, a to buď v konečnej správe alebo pri zrušení konkurzu. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom odvolateľky, že v predmetnej veci ide o nový majetok vo vzťahu k odvolanej správkyni konkurznej podstaty, pretože konkurzní veritelia rozdelením odmeny SKP v spornej sume získali bezdôvodné obohatenie. Konkurzní veritelia nezískali viac, ako predstavovali ich pohľadávky prihlásené do konkurzu a po zrušení konkurzu sa teda neobjavil nový majetok zaniknuvšieho úpadcu. Návrh odvolateľky, aby súd prvého stupňa vydal nové rozvrhové uznesenie podľa § 210a O. s. p., ktorý treba v zmysle § 66e ods. 1 ZKV subsidiárne použiť, je možné použiť iba pre také rozhodnutia, z ktorých doposiaľ nenadobúda práva iná osoba ako odvolateľ. Táto podmienka však nie je splnená ani v prípade rozvrhového uznesenia, ani v prípade uznesenia o zrušení konkurzu, pretože by tým boli dotknuté práva ostatných konkurzných veriteľov.

Odvolací súd sa preto stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že v konkurznom konaní nie je možné ďalej pokračovať, keďže úpadca - právnická osoba po skončení konkurzu zanikla bez právneho nástupcu, a preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým prvostupňový súd konanie podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 107 ods. 4 O. s. p. zastavil, ako vecne správne podľa § 219 O. s. p. potvrdil.“

Ústavný súd pri preskúmavaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto (napriek tomu, že sa sťažovateľka nedomáhala vyslovenia porušenia v sťažnosti označených práv relevantným rozhodnutím krajského súdu)

preskúmal aj uznesenie krajského súdu č. k. 46-24 K 269/1998-Že-652 z 27. novembra 2013, ktorým tento konanie zastavil. V odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

„Ako vyplýva z výpisu z Obchodného registra vedeného Okresným súdom v Banskej Bystrici, oddiel Dr, [redacted] *ku dňu 28. 8. 2012 ex offo vymazaný z obchodného registra a to v dôsledku právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 46-24K 269/98-563 zo dňa 12. 1. 2007 právoplatným dňa 22. 2. 2007, ktorým bolo rozhodnuté o zrušení konkurzu na majetok úpadcu... po splnení rozvrhového uznesenia a zbavení* [redacted] *funkcie správcu konkurznej podstaty.*

Podľa ust. § 66e ods. 1 zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v akt. znení (ďalej len ZKV) na konkurz sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 O. s. p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov, alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Podľa § 107 ods. 4 O. s. p. ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

Na základe uvedených skutočností a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd rozhodol o zastavení konania podľa § 104 O. s. p. v spojitosti s § 107 ods. 4 O. s. p.“

Sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 29. januára 2014 a tvrdí, že konajúce súdy – krajský súd a najvyšší súd formalisticky aplikovali príslušné ustanovenia zákona o konkurze (najmä § 29 a § 30) a tiež ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 103, § 104 ods. 1 a § 107 ods. 4 v spojení s § 66e ods. 1 zákona o konkurze).

Sťažovateľka predovšetkým namieta, že

- úpadca bol vymazaný z obchodného registra v rozpore so zákonom, čo si mal krajský súd overiť pred vydaním jeho uznesenia,
- krajský súd mal ex offo po vydaní nového uznesenia o schválení konečnej správy a vyúčtovania odmeny a výdavkov správcu vydať nové rozvrhové uznesenie tak, aby toto bolo v súlade s novým uznesením podľa § 29 zákona o konkurze.

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v spojení s uznesením krajského súdu je založené na zistení, že úpadca bol ex offo vymazaný z obchodného registra na základe rozhodnutia o zrušení konkurzu po splnení rozvrhového uznesenia a zbavení sťažovateľky funkcie správcu. Krajský súd a ani najvyšší súd v prerokúvanom prípade nepreskúmavali vecnú správnosť výmazu úpadcu z obchodného registra. Najvyšší súd uviedol, že nové uznesenie krajského súdu zo 4. októbra 2012 o schválení konečnej správy a vyúčtovania odmeny a výdavkov správcu je v situácii, keď došlo k zrušeniu konkurzu a výmazu úpadcu z obchodného registra, nevykonateľné. Najvyšší súd poukázal aj na to, že sťažovateľka nepodala odvolanie proti rozvrhovému uzneseniu zo 16. októbra 2006, hoci výšku odmeny považovala za spornú, a takisto nepodala odvolanie proti uzneseniu o zrušení konkurzu z 12. januára 2007. Podľa najvyššieho súdu nové rozvrhové uznesenie by bolo nevykonateľné, keďže nie je správca, ktorý by ho vykonal, a zároveň by takéto rozhodnutie viedlo k poškodeniu tretích osôb – veriteľov, ktorí prihlásili svoje pohľadávky do konkurzu a ktorí boli v určitom rozsahu uspokojení. S prihliadnutím na tieto závery považoval najvyšší súd uznesenie krajského súdu o zastavení konania za vecne správne.

Ústavný súd konštatuje, že uvedený výklad príslušných ustanovení zákona o konkurze a Občianskeho súdneho poriadku nie je v rozpore so zmyslom a účelom uvedených zákonných ustanovení, nemožno ho preto považovať za arbitrárny. Ústavný súd tiež dospel k záveru, že najvyšší súd v spojení s krajským súdom svoje právne závery primerane odôvodnili, tieto závery preto nie sú zjavne neodôvodnené. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení s uznesením krajského súdu ako súdu

prvého stupňa predstavuje dostatočný podklad pre výrok uznesenia najvyššieho súdu, ktorým tento potvrdil uznesenie krajského súdu ako vecne správny.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 29. januára 2014 po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu v spojení s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení zákona o konkurze a Občianskeho súdneho poriadku najvyšším súdom ako odvolacím súdom v spojení s krajským súdom ako súdom prvého stupňa takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vysloviť porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 29. januára 2014 po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2016